

Opinions

Publiquem a continuació les que hem rebut des de la publicació de l'altre número. Cal recordar que totes les "opinions" responen únicament al criteri del firmant i que la revista no té perquè compartir aquest criteri. També recordem que encara que l'autor desitgi publicar-les amb pseudònim, és precis que anoti el seu nom i adreça al peu de l'escrit.

Podeu enviar-les, com sempre, a Isabel Valls - Can Elies.

L'altre dia em vaig fixar amb l'abundor de vidres d'automòbil que hi ha a moltes girades de la carretera de Sta. Eulàlia a l'Ametlla, com també de l'abundor de forats. Vaig notar també, anant de Sta. Eulàlia a Granollers, alguns filats protectors de les girades fortes ben capbussats. Em van dir que hi ha ponts que serveixen per mig penjar camions. Què passa? Necessitem premsa de més resonància, estirar i rectificar aquestes cordes dintre un sac, que en diem carreteres, i ponts que no siguin tísics o estrets de pit. Perquè de circulació i deixadesa en sobra, com per pensar que ningú paga impostos.

J. J. V.

MOLTA PERSONALITAT

Fa uns dies em trobava fullejant una revista a la que temps endarrera havia estat subscripta i que per motius que ara no fan al cas vaig deixar de tenir.

No se ni si s'edita actualment perquè, com he dit, ja fa prop d'un any que no estic en contacte amb ella.

El seu títol és CONSTRUÏM i està promoguda per la J. d'A. C. R., i en un dels seus números, concretament el n.º 24 de l'època 2.ª, si pot llegir un article titulat: «Necessitem fer vacances»; el seu títol no té res de particular, però em cridà l'atenció i vaig llegir-lo, era força raonable. És cert que el cos necessita un descans, encara que per els motius que siguin no tothom el pugui fer.

Us preguntareu: I aquesta per què ens conta tot això? El motiu és el següent: Quan ha arribat a les meves mans el n.º 18 de la revista RONSANA, l'he anada llegint i en arribar a la pe-

núltima plana, i trobo la secció «Tancant amb el fanal vermell» amb un títol que diu: «Necessitem fer vacances»; l'he anat llegint i no sortia de la meua sorpresa. Com era possible? Ratlla per ratlla, lletra per lletra, era igual al que havia llegit a l'altra revista. No podia ser que a la nostra revista hi hagués un article que havia estat publicat feia més d'un any a una altra. Quina casualitat! De la sorpresa vaig passar a la decepció quan vaig veure que les dues revistes eren impreses al mateix lloc.

Podia passar: Que la revista, per suplir algun espai buit, havia copiat l'article de l'altra revista ja passada, pensant que ningú ho comprovaria?

Potser era algú que no sabia què dir i havia copiat exactament el mateix i havia dit després que era fet seu? Quina personalitat!

O potser era el mateix autor que mancat de recursos repetia l'article que ja feia un any s'havia publicat?

No ho se perquè ni l'un ni l'altre estan firmats, però fa pena perquè de la mateixa manera que jo ho he comprovat hi poden haver altres persones que també ho facin, i aleshores... Quina personalitat tindrà la nostra revista si es dedica a copiar els escrits de les altres?

Em sembla que cal pensar-ho i, per la pròxima vegada, quan volguem repetir un article, el que s'ha de fer és dir el lloc on ha estat publicat anteriorment, i segur que evitem mals pensaments.

Eulàlia Valls

N. de la R.: Lamentem que hagi pogut crear mals pensaments l'article de referència. Cap dels tres mals pensaments que ha tingut la nostra opinant és, sortosament per la Revista,

veritat. Ni és problema d'espais buits, ni ganes d'enganyar els lectors, ni autors que «afusellen» articles que no són seus, ni —encara menys— autors sense recursos, donat que certament ningú de nosaltres coneix l'anònim autor de l'article.

Tampoc té res a veure la impressa en el pas de la sorpresa a la decepció de la nostra opinant. Una cosa és un servei tècnic i una altra la Direcció o el Consell de redacció d'una revista, que són els responsables del seu contingut.

El que passà, simplement, és que el Consell de redacció de «Ronsana» li va semblar interessant i d'actualitat l'article de «Construïm», pensant que podia fer un bé, també, als lectors de la nostra revista, i per un descuit totalment involuntari no va fer-se constar la seva procedència, cosa que fem amb goig ara, i hem fet altres vegades, en ocasions semblants.

No creiem, doncs, que això compromet gens la personalitat de «Ronsana». Altres publicacions de molta més categoria que la nostra fan el mateix, citant, com diu molt bé Eulàlia Valls, el seu origen. Moltes gràcies, de totes maneres, per la seva observació. Procurarem tenir-ne més cura en el successiu.

SANT CRISTÒFOL

Era la diada de Sant Cristòfol. Feia força calor i a la plaça de l'Església hi havia un bon tràfec de cotxes. Jo me'ls mirava des de l'ombra de ca l'Elias. Afortunadament per a ser regulats hi havia un «urbano». Vaig veure que era una bona idea.

Però la plaça s'omplia cada vegada més, fins que no hi va cabre cap més cotxe. A partir de llavors tots els cotxes que anaven arribant havien de regular i anar a voltar pels estudis.

Jo crec que per regular el tràfec hagués estat millor fer-ho des d'allà a can Joanet o ca la Lola.

Jaume

CARNISSERIA - QUEVIURES - CANSALADERIA

Miquel Maspons

Bar (La Sala)

Central Telefónica - El Rieral - STA. EULALIA de RONSANA

Pinso Relats

Telèfons 11 i 128

Elissà de Munt